

LYDIA

TRAGISK SKUESPIL

I 4 AKTER, 50 AFDL.

I HOVEDROLLEN:

VALDEMAR PSILANDER

Optaget af
NORDISK FILMS CO.

Isenesættelse ved
HOLGER-MADSEN

HOVEDPERSONERNE:

Lydia, Operetteprimadonna Frk. Ebba Thomsen
 Alexis Brengé, Bankdirektør Hr. Philip Beck
 Kurt Brengé, hans Søn Hr. Robert Schmidt
 Karl Friberg } ansat hos Alexis Brengé (Hr. Valdemar Psilander
 Gudrun Aarup } (Frk. Zanny Petersen
 Gartner Aarup } Gudruns Forældre.. (Hr. Charles Wilken
 Hans Hustru } (Fru Johanne Krum-Hunderup
 Steinwalt, Bankdirektør Hr. Peter Nielsen

AFDELINGERNE:

I Bankdirektør Steinwalts Privat-kontor.
 Avisnotits.
 Alexander Brenges Kontor.
 Et Besøg.
 „Truer De? De glemmer vist, at jeg fra den Tid, De endnu var i min Forretning, har Beviser imod Dem — et Par falske Veksler!“
 Unge Hr. Kurt besøger sin Fader.
 Et nyt Laan.
 Hemmelig Forlovelse.
 „Saa mødes vi altsaa i Aften foran Teatret“.
 Ved Teatertid.
 Hymne til Foraaret.
 Efter Forestillingen.
 „Vil du være ked af at køre hjem alene. Jeg føler mig ikke rigtig veltilpas og vil gerne gaa en Tur.“
 „Vær saa venlig at sige mig, om Frk. Lydia er gaaet.“
 En Indbydelse.
 Selskabet hos Kurt Brengé.
 I Gartner Aarups Hjem.
 „Far, maa jeg gaa en Tur?“
 Brev fra Karl Friberg til Gudrun.
 En Kærlighedserklæring.
 Ved Rouletten.
 „Hr. Friberg, vil De gøre mig den Tjeneste at køre mig til mit Hjem.“
 „Vil De drikke Te hos mig i Morgen Eftermiddag.“
 En Beslutning.
 Næste Dag.
 Et Tilbud.

Hos Lydia.
 „Giv mig blot et lille Haab om, at De en Gang vil opfylde mit Ønske og blive min Hustru.“
 En Telefonopringning.
 „Nej, jeg elsker ikke Kurt. Jeg elsker Friheden og vil aldrig smedes i Ægteskabets Lænker!“
 Hos Steinwalt.
 „Hvis De kan skaffe mig de Veksler af mine, som Brengé ligger inde med, tilbyder jeg Dem en kontant Sum af 20,000 Kr. og desuden en Stilling i min Bank med dobbelt saa stor Gage, som Brengé giver Dem.“
 Afslag.
 „Han kommer nok igen!“
 Nogen Tid senere.
 Karl Friberg forsømmer sit Arbejde.
 En Opsigelse.
 Paa Brenges Privatkontor.
 Vekslerne stjæles.
 „Min Kærlighed har nu gjort mig til Tyv og Bedrager.“
 „Det er forsnet!“
 Et nyt Maal.
 Ved Kaminen.
 „Kom med Beviser, min Herre!“
 Gudrun gaar med en Veninde i Teatret.
 I Teatret.
 Ildansen.
 „Jeg danser kun for dig!“
 I Flammerne!
 Teaterbranden.
 Paa Teatrets Tag.
 Dræbt!

LYDIA.

SKONT Karl Friberg endnu er en ganske ung Mand, indtager han dog en betroet Stilling som Prokurist i Alexis Brenges gamle, ansete Firma, og Chefen, der sætter stor Pris paa ham, overvælder ham med Tillidshverv. Med god Grund kan han betragte sin Fremtid som sikret. Lykken synes i det hele at ville tilsmile denne unge Mand, der saa smukt forvalter de rige Evner, Naturen har skænket ham. Han er hemmelig forlovet med en yndig ung Pige, Frøken Gudrun Aarup, der er Maskinskriverske paa Brenges Kontor. Da hænder der en Begivenhed, som ganske lægger denne unge Mands Liv øde, og i sin egen Ulykke river han tre andre Menneskeskæbner med sig.

En Aften følges Gudrun og Karl Friberg i Teatret, hvor der opføres en munter Operette. I Hovedrollen spiller Teatrets nye Primadonna Lydia Elo. Karl bliver saa betaget af hendes Skønhed, at han ganske synes at glemme, hvor han befinder sig. Forundret er Gudrun Vidne til den Forandring, der er sket med hendes Kæreste. Han selv forklaarer den som et Ildebefindende og beder hende tage alene hjem, medens han vil gaa sig en Tur. Gudrun opfylder hans Ønske, men i Stedet for at gaa nogen Tur, stiller Karl Friberg sig op ved Teatrets Bagindgang. Han har sat sig for,

Endnu en Gang spiller den uforlignelige VALDEMAR PSILANDER en stor tragisk Rolle. Som den unge Bankassistent Karl Friberg, der forelsker sig haab øst i den fejrede Operetteprimadonna Lydia og trofast og ridderligt lægger sine dybeste Følelser for Dagen, følgende sin Kærligheds Maal saa hidsigt, at han hverken viger tilbage for Tyveri eller Mord — saaledes ser vi Valdemar Psilander lægge alle sine smukkeste Egenskaber for Dagen. Hans ædle Skikkelse, hans mandige Fremtræden faar os til at følge ham med Sympati, selv hvor hans Handlinger bør protestere. Og da Ulykken naaer ham, og han finder Døden, føler vi det som en personlig Sorg, saa ægte og gribende virker hans Spil.

at han vil lære Lydia at kende for at tilsværge hende sin Kærlighed. Da han har staaet lidt, kører et Selvejrautomobil frem, og ud af Automobillet stiger — Kurt Breng, Søn af Bankchefen. Lidt efter kommer Lydia, og hun og Kurt følges bort.

Kurt Breng er en elendig Pjalt, som for de rigelige Summer, Faderen giver ham, fører et vildt Liv mellem ligesindede Ynglinge og letfærdige Kvinder. Kun sjældent viser han sig i Faderens Forretning, sker det, er det kun for at anmode Faderen om nye Laan, og han ved, at han i saa Henseende aldrig forgæves henvender sig til Faderen, der elsker denne Søn over alt paa Jorden og lukker sine Øjne for hans Vanartethed. Karl Friberg skærer Tænder af Raseri ved at se, at denne Fyr er opvartende Kavalier hos Lydia, uden at denne Kendsgerning paa nogen Maade svækker hans Følelser for hende.

Da Friberg den Aften kommer hjem, finder han et Brev fra Kurt, der skriver:

Kære Friberg.

Gør mig den Fornøjelse at spise til Middag hos mig i Morgen i mit nye Ungkarlehjem. De vil træffe et Par gode Bekendte og nogle smukke Damer, bl. a. har den nye Stjerne, Frk. Lydia, lovet at bære Selskabet med sin Nærværelse.

Deres Kurt Breng.

Friberg tager dette Brev som et Vink af Skæbnen, der øjensynlig netop har til Hensigt at fore Friberg og Lydia sammen, og han beslutter at efterkomme Indbydelsen. Men til Gudrun skriver han et Brev, hvori han erklærer det for nødvendigt, at deres Veje skilles. Han har lært den Kvinde at kende, for hvem han vil ofre sit Liv og forstår nu, at den Følelse, der har været mellem dem, intet har haft med Kærlighed at bestille.

Ved Selskabet næste Aften hos Kurt Breng naaer Karl Friberg sine Ønskers foreløbige Maal: at blive præsenteret for Lydia. I et Øjeblik, da de er alene, aabner han sit Hjerte for hende og tilstaar, at Livet først har faaet Værd for ham, efter at han har lært hende at kende. Hun har lært ham at elske Livet og Skønheden. Hun har bragt Dansen og Musikken ind i hans Liv. Og han harmes ved at være Vidne til den næsten kyniske Mangel paa Ridderlighed, hvormed Kurt behandler denne Kvinde.

Sent om Aftenen er det lykkedes Kurt at samle Gæsterne om Rouletten. Lydia har imidlertid ingen Lyst til at spille og beder Kurt om at komme hjem, men han erklærer i en affejende Tone, at han agter ikke at afbryde Spillet blot for at føje hende i et Lune. Da beder hun Friberg om Følgeskab, og han opfylder med Glæde hendes Anmodning.

Inden de skilles, lover hun at modtage ham, hvis han næste Eftermiddag vil komme og drikke The hos hende.

Henrykt over denne Indbydelse sværger han ved sig selv at ville optage Kampen om hende med Kurt Brence. Denne har tilsyneladende Fordelene paa sin Side, men Fribert elsker hende og i Kraft deraf vil han endelig sejre.

Næste Dag træder Fribert ind i Lydias Hjem med den bestemte Beslutning ikke at ville forlade hende, før hun har svaret ham paa Spørgsmaalet: om hun vil blive hans Hustru. Blot hun vil give ham et lille Haab! Men Lydia ryster sørgmodig paa Hovedet. Fribert trænger ind paa hende: elsker hun da Kurt? „Nej“, svarer Lydia „jeg elsker ikke Kurt. Jeg elsker kun Friheden og et Liv i Luksus. Og skulde jeg endelig gifte mig, maatte det være med en meget rig Mand. Et Liv i Fattigdom vilde være mig det værste af alt!“ — Skuffet gaar Fribert fra hende. Han har læst i hendes Øjne, at han ikke er hende ligegyldig, men han er jo ikke rig, kan ikke skænke hende den Tilværelse i Luksus, hun ønsker, og kan saaledes slet ikke komme i Betragtning. selvom hun ønskede at gifte sig med en Mand, der elskede hende oprigtigt.

Da Fribert forlader Lydia, begiver han sig hen til Bankdirektør Steinwalt, som i et Brev, han samme Morgen har modtaget, beder ham om en Samtale. Denne Steinwalt har i sin Tid været ansat hos Alexis Brence, men blev en Dag for en halv Snes Aar siden afskediget — efter Indviedes Udsagn paa Grund af nogle falske Veksler, der er forblevet i Brences Besiddelse. Steinwalt, der netop har i Sinde at indlede en alvorlig Kampagne mod sin tidligere Chef, foreslaar nu Fribert, at denne skal søge at skaffe ham disse Veksler. Som Vederlag for denne Tjeneste søger han at friste den unge Mand med en kontant Sum paa 20,000 Kr. og tilbyder ham samtidig en Stilling i Firmaet med dobbelt saa stor Gage som den, Brence giver ham. Med Harme afviser Fribert dette gemene Tilbud, men Steinwalt, der er Menneskekender, trækker blot paa Skuldrene. Han har gennemskuet den ulykkelige, forelskede, unge Mand og forstaar, at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar den unge Mand kommer af sig selv og tilbyder sin Tjeneste.

Tiden giver ham Ret!

Fribert har forsøgt at udslutte Lydia af sit Hjerte og har derfor i lang Tid med Forsæt undgaaet hende. Men i al den Tid har han været ved at fortæres af Længsel efter hende og har — for i Fred at kunne tænke paa hende — forsømt sit Arbejde med det Resultat, at han en Morgen modtager Brev fra sin Chef, der erklærer ikke længere at ville finde sig i hans Ligegyldighed og meddeler ham hans Opsigelse. Da beslutter han sig til at gaa til Steinwalt, som smiler triumferende ved Synet af den unge Mand, der nu melder sig villig til det smudsige Arbejde, Steinwalt forlanger

af ham. De enes om Fremgangsmaaden og Vilkaarerne. Fribert modtager et Beløb paa Haanden, for hvilket han straks indkøber et kostbart Smykke til Lydia. Den Ulykkelige, hvem Kærligheden saaledes har gjort til Tyv og Bedrager, aner endnu ikke, at det Offer, han har bragt den Kvinde, han elsker, kommer for sent.

Kurt er bleven mere og mere ligegyldig overfor Lydia, og efter at han har faaet at vide, at deres Forhold har faaet Følger, nægter han sig endog hjemme for den Kvinde, han saa skammelig har bedraget og svarer end ikke paa hendes Breve. Da Fribert indfinder sig hos hende, træffer han hende som et Offer for den dybeste Fortvivlelse. Til ingen Nytte fortæller han, at han nu er rig og kan give hende den Rigdom, uden hvilken det er hende umuligt at leve. Hun kan kun svare ham, at det er for sent! Stum af Sorg hører han hende fortælle om Kurts Troløshed. Da hun har endt sin sørgelige Beretning, vi-er hans Ansigt et Udtryk af Beslutsomhed, og han forklarer hende, at hendes Ulykke nu har givet hans Maal en ny Retning. Han vil hævne hendes Ære og tvinge Kurt Brence til at ægte hende.

Opfyldt af Beundring for Friberts sande Ridderlighed giver Lydia ham en Samling Breve, der beviser Kurts Brøde, og uden Tøven opsøger Fribert den usle Forfører for at kræve ham til Regnskab. Med en haanlig Mine beder Kurt om Beviser. Fribert rækker Brevene frem, men med en lynsnar Bevægelse snapper Slyngelen Bundtet af Breve og kaster dem ind i Kaminilden, som straks fortærer de kompromitterende Papirstykker. Ude af sig selv af Raseri over denne nye Nedrigheid kaster Fribert sig over sin tidligere Rival.

Lydia har aftalt med Fribert at ville vente ham paa sit Paaklædningsværelse paa Teatret. Der skal denne Aften for første Gang opføres en Operette ved Navn „Ilddans“, i hvilken Lydia skal spille Hovedrollen. Paa Scenen hersker febrilsk Travlhed. Om faa Minutter gaar Tæppet op for første Akt. Endnu er Fribert ikke kommen. Lydia betages af Uro og Angst. En Forudanelse siger hende, at der er sket noget forfærdeligt. Endelig kommer Fribert og kaster sig for Lydias Fødder. Skælvende af Frygt spørger hun ham, hvad der er hændt, og han tilstaar Sandheden: han har hævet hendes Ære med Døden. Saa højt elsker han hende, at han for sin Kærligheds Skyld endog er blevet Morder. Lydia føler paa en Gang Fryd og Gru for denne mægtige Kærlighed, som ikke kender Hindringer for sit Maal.

— Larmen fra Scenen er tiltaget, og saa bliver der pludselig dødsstille: Forestillingen er begyndt. Regissøren henter Lydia, og hun beder Fribert begive sig ned i hendes Loge. Da han herfra betragter hende under hendes Dans paa Scenen, forekommer det ham, at hendes Ansigt har faaet

et sælsomt forklaret Udtryk. Aldrig — synes han — har hun været saa ren, saa ophøjet. Hun smiler til ham og nikker, og i det Øjeblik hun danser henne foran Logen, hvor han sidder, hvisker hun til ham:

— Jeg elsker dig!

Hendes Dans, der er tænkt som en Tilbedelse af Ilden, bevæger sig i stadig mindre Kredse uden om et Baal midt paa Scenen. Pludselig ser man hende danse ind i Baalet. Flammerne griber fat i hendes flagrende Klædebon, og i Løbet af Sekunder er hun omspændt af Luer. Ilden antænder nu ogsaa de nedhængende Kulisser. Snart staar hele Scenen i Brand. I et Spring er Fribert sat over Logeranden ind paa Scenen, men i det samme ruller Jerntæppet ned for hans Fødder. Uden at ænse Panikken springer han ned i Orkestret og naar ad Orkestertrappen op paa Scenen, hvor der hersker vild Forvirring. Han baner sig frem til det Sted, hvor Lydia ligger, løfter hende op paa sine Arme og bærer hende ud af det brændende Uvejr af Flammer og Gnister. Ad Jerntrapperne naar han op til Taget, og her — højt over Menneskevrmlen paa Gaden nedenunder — lægger han hende varsomt ned og trykker et sidste Kys paa hendes Læber.

Nogle Øjeblikke senere lyder der fra Mængden paa Gaden et enstemmigt Skrig. Fribert har styrtet sig ud fra Teatrets Tag. Blandt dem, der strømmer sammen om Friberts knuste Legeme, er ogsaa den lille Gudrun, som grædende bøjer sig over ham, der forlod hende for at finde Livet og Lykken, men kun fandt Døden.

=====

A/S „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som
dens Plakat- & Program-
tekst o. a. lign. Materiale
med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der
blive nedlagt Forbud
og Erstatningskrav
gjort gældende mod
Vedkommende. 222